

steriets Stilling til Spørgsmaalet mellem Danmark og Slesvig, da antager jeg, at den er saaledes, at Ministeriet ved Opretholdelse og videre Udvikling af Fællesforfatningen for Danmark og Slesvig vil vedligeholde og nærmere knytte den constitutionelle Forbindelse mellem disse to Lande. Der har været ikke Faa, der have meent, at det vilde være rettest at gaae en anden Vej; der har været dem, der have meent, at den udtrykkelige kongelige Tilfjendegivelse til Slesvigerne i Marts 1848, at de skulde faae en Fællesforfatning samlet med Danmark, men at deres provindsielle Selvstændighed skulde sikkes dem ved en egen Landdag, egen Administration og egne Domstole — at denne Tanke nu burde fremmes til Virkelighed ad den Vej, som dengang var af Kongen selv forudsat. Det blev nemlig tilfjendegivet kort efter, da der blev udstedt en Valglov til Dannelsen af en Rigsforsamling, der skulde forhandle og see med Kongen at blive enig om Grundloven, at Hans Majestæt paa Grund af Krigsforholdene, der da fandt Sted, vilde, forsaavidt ikke Slesvigste Deputerede kunde blive medinddragne i denne Rigsforsamling, desuagtet udgive Grundloven, naar han var kommen overeens om den med Rigsforsamlingen, dog kun provisorisk, saalænge indtil Slesvigste Deputerede kunde sammenkaldes i en ny Rigsforsamling med Kongeriget Danmarks øvrige Deputerede for at overveie, hvorvidt de maatte ville for Slesvigs Vedkommende tiltræde denne Grundlov, og at disse Slesvigste Deputerede skulde vælges efter samme Valglov og efter samme Bestemmelser, hvorefter Rigsforsamlingen var valgt. Dette blev hyderligere udviklet i den Tilføjelse til Throntalen, der paa Regjeringens Begne blev givet ved Aabningen af Rigsforsamlingen, og det finder sin hyderligere Stadfæstelse ved selve Udgivelsen af Grundloven af 5te Juni 1849, idet Hs. Majestæt Kongen i Indledningen til Grundloven udtrykkelig forbeholdt sig Alt, hvad der vedkommer Hertugdømmet Slesvigs Stilling, indtil Freden var afsluttet. Det er altsaa klart, at man dengang ved selve Grundlovens Udgivelse gik ud fra, at den kun maatte betragtes som foreløbig givet, indtil Slesvigste Deputerede, valgte efter samme Valg-

lov som Rigsforsamlingens øvrige Medlemmer, kunde sammentræde paant og tage Beslutning om deres Tiltrædelse til Grundloven, enten med eller uden Forandring; men desværre, Freden medførte jo den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852, og dermed var denne paatænkte Ordning standset. Alle de, der dengang kunde have nogen Mening om Sagerne, troede at maatte bøie sig for Nødvendigheden af denne Kundgjørelse, og man gik videre ad den Vej, som i Kundgjørelsen var betegnet; men efterat Thydland selv har gjort saadanne Skridt, at denne Ordning paa Grundlag af Kundgjørelsen af 28de Januar har maattet opgives, have Mange meent, at det vilde være rettest at vende tilbage til Stillingen i denne Henseende, saaledes som den var før 28de Januar 1852, og forsøge paa den Maade, som dengang var antydet af Hs. Majestæt Kongen, at gennemføre Grundlovens Udvidelse til Slesvig saaledes, at Slesvigs Selvstændighed sikkes ved, at det beholdt en egen Landdag for de særlige Anliggender og med Hensyn til de fælles Anliggender sammentraadte under een Forsamling med Kongerigets Rigsdag. Jeg har været blandt dem, der have antaget, at dette vilde være det Retteste. Jeg har derimod aldrig tænkt paa nogen saakaldet Incorporation af Slesvig. Jeg har til alle Tider været en bestemt Modstander af en saadan Incorporation; men naar jeg har udtalt mig om Grundlovens Udstrækning til Slesvig, har det kun været at forstaae saaledes, som det var forudsat i disse forskjellige kongelige Tilfjendegivelser før, under og efter Rigsforsamlingens Forhandlinger, at Slesvig for sine særlige Anliggender skulde have sin særlige Landdag, ligesom den nuværende Rigsdag jo kun har med Kongerigets særlige Anliggender at bestille. Jeg er bleven meget bestyrket i denne min Mening om det Rigtige heri ved hvad der i Rigsraadet engang blev udtalt af et af de nuværende Medlemmer af Ministeriet. Det vil erindres, at nogle højsteenske Medlemmer i Rigsraadets første Session indbragte et Forslag, der gik ud paa, at Fællesforfatningen skulde forelægges de særlige Landsdeles Repræsentationer til Betænkning, førend den kunde anses som endelig givet. Det Medlem, jeg sigter til, er den nuværende